

XX

След завръщането на борда на НЕУДЪРЖИМИЯ Прот свика екипажа. Всички, заедно със Само, неговия заместник и командир на НЕУДЪРЖИМИЯ по време на неговото отсъствие, съсредоточено слушаха разказа му за срещата край еволюционното пано със символите на еволюцията, обяснението на положението в момента и заключителната констатация:

– Няма съмнение, мишеловите са ни изпратили внедрения тихон. А иначе, всички събития в последно време сами по себе си достатъчно ясно показаха това.

– Най-добре да унищожим планетарния компютър с всички тихони в него – предложи Само, обаче Прот завъртя отрицателно глава:

– За това си струва да размислим още веднъж. Също така и противоположните основания са силни.

Прот замълча. На лицето му, докато претегляше различни решения, все повече се очертаваше твърдо изражение:

– В разговора си с времевиците можах да установя, че се случват необичайни събития с още по-необичайни стремежи. По всяка вероятност, някой иска да вземе властта в зоната на Ликс. Доколкото все още не му се е удало. Много признаци сочат изключителното значение и обхват на усложнената обстановка там. Сочат гражданска война. Засега все още нямаме достатъчно данни за по-прецизен извод за тамошните събития, обаче доста вероятно е, че някой има намерение да вземе властта в цялата зона на цивилизацията на времевиците. Може би, сред заговорниците са именно онези, които тайно ни вкараха своя тихон.

– Още още едно основание повече за навременно унищожаване на всичко в нашия планетарен компютър – намеси се Само. – В противен случай ще трябва да се борим на два фронта.

– Не бива да избързваме – хладно отхвърли идеята му Прот. – Все още не познаваме времевиците, поне не достатъчно. Също така, нищо не можем да научим за тях против тяхната воля, а преди всичко, за тяхното мислене в усложнена обстановка и решителни моменти. Последното може да бъде съдбоносно за нас. По-добре да приготвим за бой нашите все още необладани тихони и с тях да се противопоставим на внедрения тихон. Нашите тихони по начина си на мислене са съвсем еднакви с нас. Създали сме ги по наше, човешко подобие. Имат всички човешки свойства. При всички условия реагират еднакво. Противно на това, внедрените тихони са продукт на времевиците или, по-точно казано, направили са ги мишеловите, вероятно по свое подобие; според мен, трябва да имат доста свойства и способности на мишеловите. Чрез тях бихме могли да опознаем действията на мишеловите, тяхното третиране на хората, нас, земляните, и техните намерение за бъдещето. Част от техните планове може да стане предвидима за нас. От друга страна, пренасянето на влиянието на внедрените тихони извън планетарния компютър е все още в начална фаза. Не е добило по-голям обхват. Поне не такъв, че да не можем да му се противопоставим с малко по-твърда обща мобилизация на екипажа.

От друга страна, в боевете с внедрените и обсебените тихони можем да натрупаме опит и знание за нашия, вероятно неизбежен сблъсък с мишеловите. Чрез изследване на действието на внедрения тихон можем да се опитаме да проучим част от мисловния свят на време-

виците, която, иначе, би останала скрита за нас. Знам, че по този начин се излагаме на допълнителен риск, обаче не виждам друг избор.

– А какво, ако внедреният тихон има по-голям успех в изследването на самите нас чрез подчинените тихони? – намеси се Рац.

– Да, разбира се, трябва да разчитаме на това. Особено в случай, че Мишеловът установи връзка с внедрените тихони в нашия планетарен компютър. След това можем да очакваме различни видове игрички в него. Външно могат да бъдат съвсем несериозни, поне гледано индивидуално. Това, което става изключително в играта, по случайност, при цялостното събиране на данни от реакциите от систематично изготвения сбор от игрички, се показва като много успешна аналитична система. Такива или подобни похвати ще бъдат най-вероятни. Няма да ни е лесно. Ако мишеловите вече са се свързали с внедрения тихон и са започнали да изследват нашите, трябва да им подхвърлим подвеждащи тихони. Може би по-глупави от нас, но разбира се такива, които да затруднят мишеловите в добиването на ясна представа за човешката природа. Поне тестовете на тяхна основа би трябвало да дадат подвеждаща представа.

– Значи, психологическа война? – попита Рац.

Прот кимна.

– Напълно осъзнавам риска, затова, в случай на опасна за нас развръзка, ще унищожим планетарния компютър. Изобщо няма да се помайваме.

– Хей, Прот! – прекъсна ги с пристигането си Шена. – Току-що моят тихон ми разказа за променените условия и новините в планетарния компютър. Всичко ни насочва към въвеждане на приключенски игрички. Експедиция от наши тихони отишла да провери слуховете

за някакви необичайни тихони. Вероятно вече са паднали на тях.

- Виждат ли се на холодисплея? – попита Прот.
- Разбира се, затова и дойдох да ти кажа!

* * *

Пред Прот, Шена и Рац, веднага след установяване на връзка чрез планетарния компютър, се разгърна сцена на тайно приближаване на трима тихони и две тихонки към лагерен огън с група необичайни фигури около него. Тичаха в покрайнините на гора и през обрасла с трева ливада. След това се притаиха зад купчина нахвърляни скали, на по-малко от петдесет метра от огъня, около който в кръг танцуваха едри синкави същества, и докато скришом постепенно все повече се приближаваха, с интерес наблюдаваха танца на тези същества, които по външен вид приличаха на хора, само че с по-мускулести и космати тела. Тихоните с голямо любопитство наблюдаваха как се кълчат в див танц с пронизителни крясъци, в съпровод от гъргореци гласове.

– Въпреки всичко, по-скоро са хора, отколкото горили – след кратка пауза констатира тихонът, който беше най-отпред. – Окосмени са само частично. Вероятно са намазани с мазнина, че синкавата им кожа просветва така от отблясъците на огъня.

В този момент врявата внезапно стихна. Всички човекоподобни маймуни започнаха бавно да се обръщат в тяхна посока, като душеха въздуха.

– Да бягаме, откриха ни! – по-високият тихон се затича назад към лодката. Обаче беше прекалено късно. Голям горилоподобен салец се завтече след тях и все повече ги настигаше. На няколкостотин метра преди лод-

ката на една от младите тихонки започна да не достигат сили. С ужас се оглеждаше и извика. Косматото синкаво същество, което шумно тичаше след нея, я настигаше и протягаше лапите си да я хване. Изтръгна се от първото хващане и пронизително закрещя за помощ. Тихонът, който беше най-отпред, спря. Безнадеждното положение на неговата приятелка превърна безсилния му гняв в непреодолима ярост, вик и призив към другаря си заедно да спрат чудовището. Обаче неговият съратник завъртя отрицателно глава, като все още го задържаше:

– Няма смисъл, нищо не можем да направим!

Обаче напразно. Тихонът, който беше най-отпред, с дълъг нож в ръка се впусна направо срещу последващото чудовище, само го одраска с острието, отдръпна се и отново го нападна с всички сили, обаче огромната ръка пресрещна замаха и със силен удар го усмърти.

Тихонката се втурна, изтича няколко метра към лодката, в която вече се беше качил оцелелия тихон, измъкна се от косматата лапа, отскочи, направи крачка, две, отново се опита да се измъкне, когато отново я прихвана косматата ръка и я повлече под грамадната фигура на човекоподобния. Победен вик се изтръгна от гърлото на мускулестия горилоподобен, изправен победоносно. Нищо друго вече не го интересуваше, нито се сещаше за избягалия тихон. В ръцете му ту безсилно, ту диво се огъваше тихонката и с пронизителни крясъци и удари се опита да се изтръгне от стоманената хватка.

Обаче напразно. Човекоподобният изрева силно, разкъса облеклото ѝ и я хвърли пред себе си на земята, обрасла с мъх.

Тихонката продължи да се измъква с бързо обръщане, удряше и риташе, все още се опитваше конвулсив-

но да се надигне на ръце, когато погледът ѝ спря на човекоподобния, разкрячен до краката ѝ. От погледа му беше изчезнала цялата кръвожадност, само притаеното му хриптене издаваше половата му възбуда. Желаше нея, женската. Тихонката смаяна спря при неочакваното откритие.

* * *

Всичко показваше, че ще има дълго полово съвкупление в холодисплея, така че малкият Рац не можеше да се въздържа от приглушено кискане, докато от време на време поглеждаше Гени, Тилън и Шена.

– А тази тихонка няма много общо с нашите женски! – каза той, като очакваше съгласието на Прот и Шена.

Само набръчка чело:

– Някои тихонки по своето поведение са подобни на нашите жени, други пък не. Едни са създадени въз основа на мъжки фантазии. Съвсем вероятно е в екипа от програмисти за съставяне на тихонки да са имали духовити хрумвания.

По лицето на Рац се разля непринудена ухилена усмивка:

– Тази тихонка сигурно е създадена от някоя пийна компания програмисти. Не, не може да бъде реално това, че землянката с такава радост прави секс с ей такава чудовище!

Шена се подсмиваше и неясно мърмореше, а най-накрая, с подразбиращо се несъгласие, изрази съмнение относно гадаенето на Рац.

– Трябва да се съобразяваш с положението на тихонката. Адски близо беше до неизбежна гибел. А при

смъртна опасност ние, хората, не се държим според установените обичаи.

Тихонката, като се извиваше под мускулестия си любовник, съвсем се предаде да сексуалната игра, и като се има пред вид незначителността на всичко друго наоколо, разпалваше с виковете си забавното настроение край терминала на планетарния компютър.

– Не, не! – Рац решително отхвърли мнението на Шена. – Само след мирно предаване би могло да се извади такова заключение. А такова наслаждение не, не може да бъде само от страх за собствения живот.

Шена махна с ръка в знак на омаловажаване на дискусиата по тази тема, сякаш искаше да каже нещо като: кой знае какво се върти в главите на някои жени.

– Обаче тази тихонка наистина е плод на мъжка фантазия – упорстваше малкият Рац.

– Добре, да оставим предположенията – каза Прот. – Трябва да подхвърлим на мишеловите още повече такива тихонки. Вероятно наистина трябва да се погрижим да им осигурим малко допълнителна работа по опознаване на човешките характерни черти.

– Разбира се, много ме интересува как Мишеловът ще разбере нашите жени, ако ние още не можем – почти разпалено възкликна Рац и така с изявлението си върна доброто настроение също и на Шена.

– Боя се, че нашият млад другар има някакъв специален жизнен опит – Шена с цинично подсмиване се обърна към Гени. – Какво ще кажеш?

– Няма да коментирам – отвърна тя с въздържана усмивка. Явно разсъжденията на другарите ѝ доста я забавляваха. – Малко тайнствени и непредвидливи сме, да, така е! – след това се закиска: – Нека си остане така.